

תקון שבעה עשר

בגלות מתחזקים בזרוע שמאל

ולכל היד החזקה - זו הזרוע העליונה. ולכל המורא הגדול - זו השכינה שמתקשרת בה, והיא בדרך זה מתפשטת בזרוע שמאל ומתחזקת בכל העולמות. שהרי הרגלים כפופות למעלה [בזמן הגלות, וכן] יד ימין חוזרת לאחור, [כמו] שכתוב: השיב אחור ימינו (וגו') [מפני אייב] (איכה ב, ג). לפיכך בשמאל היא מתחזקת, ובשמאל היא מחזקת את כל העולמות, וכלם נוטלים מהגבורה [יד שמאל]. ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול ודאי.

אם משה הרועה הנאמן לא היה מקדים בתקון זה [של היד החזקה וכו'], לחזק השכינה בשמאל, לא היו העולמות מתקנים, ואף ישראל חס ושלום. וזה סוד: העדותי בכם היום (וגו') [את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ] (דברים לז, כו), [העדות היא] מצד של נצח והוד [כנגד שמים וארץ], שני עדים ודאי. שבזמן שיעלו [הרגלים, שהם כנגד נצח והוד] למעלה, העולמות עומדים להחריב.¹

ולכל היד החזקה דא דרועא עלאה. ולכל המורא הגדול דא שכינתא דאתקשרת בה. ואיהי כגונא דא בדרועא שמאלא אתפשטת ואתקיפת בכלהו עלמין. דהא רגלין פפיפן לעלא. ודא ימינא אתהדר לאחורא, דכתיב השיב אחור ימינו וכו' (איכה ב, ג). כגין כך בשמאלא אתתקפת ובשמאלא אתקיפת לכלהו עלמין, וכלא בגבורה נטלין. ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול ודאי.

ומשה רעיא מהימנא אי לאו דאקדים בתקונא דא, לא הוו עלמין מתקיימין ולא ישראל חס ושלום. ורזא דא העידתי בכם היום וכו' (דברים ד, כו) מסטרא דנצח והוד, תריין סהדין ודאי. דבזמנא דיסתלקון לעלא קיימין עלמן לאתחרבא.

1. העולמות עומדים על רגלי השכינה שהם נצח והוד וכשמתכופפים העולם חושב להחריב, עי' מאמרי רז"ל, דף מו; עי' לעיל סוף תיקון טז.

וּלְזַמְנָא דְאַתִּי חֲזָקוּ יָדִים רַפּוֹת (ישעיה
לה, ג), אֲלֵיךְ תִּרְיִן יָדִיךְ דְּלֹא מִתְמַקְקָן
כָּל כָּךְ. כְּדִין וּבְרָפִים כְּשִׁלּוֹת (תַּאֲמָצְנָה)
[אַמְצוֹ], לְאַהֲדָרָא לְהוּ לְאַתְרֵיהּ. וּכְדִין
נ' כְּפּוּפָה אֲתַעְבִּידַת נו"ן פְּשׁוּטָה, וְזוֹקָף
לְכָל הַכְּפּוּפִים. כְּדִין אִיהִי ו' כְּלָלָא
דְּדו"נ (זוהר ח"ג רפה:). בַּהּ וְהִי הָעֵקֶב
לְמִישׁוֹר (ישעיה מ, ד) דְּלִית נַחֲשׁ עַקְלָתוֹן
דְּעָקִים לָהּ, יִשְׁרוּ בְּעֶרְכָּה מְסִלָּה
לְאַלְהֵינוּ.
(שם, ג).

הו"ן היא כָּלל שֶׁל אָדָם - זָכָר וּנְקֵבָה
וְדָא, לְתַקֵּן הַכָּל בְּתַקֵּן שְׁלָם. וְעַמְדוֹ
רַגְלֵיו בַּיּוֹם הַהוּא עַל הַר הַזֵּיתִים וְגו'
(זכריה יד, ד), שְׁתֵּי רַגְלִים, רַגְלִים
הָעֲלִיּוֹנוֹת [שֶׁל ז"א] וְתַתְּחוֹנוֹת [שֶׁל
נוֹקְבָא] בְּחִבּוּר אֶחָד. וּבְכָל מְקוֹם, הַזָּכָר
הוּא הָעֵקֶר וְהוּא הַשּׁוֹלֵט, אֲבָל זֶה
[הַזָּכָר] בִּלְאִי זֶה [בִּלְאִי הַנוֹקְבָא] לֹא
נִמְצָא, וְהַכָּל חוֹזֵר לְתַקּוּנוֹ פְּרָאוּי.

וְלְזַמְנָא דְאַתִּי חֲזָקוּ יָדִים רַפּוֹת (ישעיה
לה, ג), אֲלֵיךְ תִּרְיִן יָדִיךְ דְּלֹא מִתְמַקְקָן
כָּל כָּךְ. כְּדִין וּבְרָפִים כְּשִׁלּוֹת (תַּאֲמָצְנָה)
[אַמְצוֹ], לְאַהֲדָרָא לְהוּ לְאַתְרֵיהּ. וּכְדִין
נ' כְּפּוּפָה אֲתַעְבִּידַת נו"ן פְּשׁוּטָה, וְזוֹקָף
לְכָל הַכְּפּוּפִים. כְּדִין אִיהִי ו' כְּלָלָא
דְּדו"נ (זוהר ח"ג רפה:). בַּהּ וְהִי הָעֵקֶב
לְמִישׁוֹר (ישעיה מ, ד) דְּלִית נַחֲשׁ עַקְלָתוֹן
דְּעָקִים לָהּ, יִשְׁרוּ בְּעֶרְכָּה מְסִלָּה
לְאַלְהֵינוּ.

ו' כְּלָלָא דְאָדָם דו"נ וְדָא, לְאַתְמַקְנָא
כָּלָא בְּתַקּוּנָא שְׁלָם. וְעַמְדוֹ רַגְלֵיו בַּיּוֹם
הַהוּא עַל הַר הַזֵּיתִים וְכו' (זכריה יד, ד)
תִּרְיִן רַגְלִין, רַגְלִין עֲלָאִין וְתַתְּאִין
בְּחִבּוּרָא חָד. וּבְכָל אֲתֵר דְּכוּרָא עֵקֶר
וְאִיהוּ שְׁלִיט, אֲבָל דָּא כָּלָא דָּא לֹא
אֲשַׁתְּכַח, וְאַתְהֵדֵר כָּלָא לְתַקּוּנָא בְּדָקָא
יָאוּת.

2. עי' זוהר בהעלותך ח"ג, קנה, ע"א; ח"ג, רפה, ב.

3. מלשון עקב, סוף הג' הכפוף יתפשט ל'.